

Barkóczy Balázs ünnepi köszöntőbeszéde
a nemzeti ünnepünk alkalmából megrendezett megemlékezésre
2025. március 15.

Hagyományaink szerint idén március 15-én is itt, a Széchenyi-téren, a Kossuth szobor előtt gyűltünk össze, hogy megemlékezzünk az 1848-as forradalom hőseiről, akik a tavaszi, vértelen forradalom idején saját jövőjüket, később, a szabadságharc alatt pedig életüket és szabadságukat nem féltve kiálltak az igazság, a magyar függetlenség, és nemzeti önrendelkezés joga mellett. Nemrég a pestújhelyi megemlékezésen vettem részt, és ott az általános iskolások műsorát nézve az jutott eszembe, hogy '48 március 15-ének hősei nem sokkal voltak idősebbek a fellépőknél. És gondoljanak bele, micsoda nevek: egy Petőfi, egy Jókai, egy Vasvári! Azt hiszem, hogy 1848 márciusában az örök idő és az emberi történelem istenasszonya ránk mosolygott, és olyan hősökkel áldotta meg ezt a nemzetet, akikhez foghatóak talán azóta sem születtek Magyarországon.

És amikor erről gondolkodunk, mindig óhatatlanul felmerül bennünk a kérdés: méltóak vagyunk-e 1848-49 örökségéhez? Fel tudunk-e nőni lélekben azokhoz a pesti ifjakhoz, akik egy nap leforgása alatt térdre kényszerítettek egy birodalmat, akik fityiszt mertek mutatni a hatalom által finanszírozott újságok mögött megbúvó propagandistáknak, akik ki merték mondani azt, hogy nem az egyenlők és az egyenlőbbek országát, hanem jogállamot akarnak, akik az urak és a szolgák Magyarországa helyett közteherviselést, a hatalom által kedvezményezett milliárdosok pöffeszkedése helyett pedig valódi néphatalmat követelnek? Múltkor az internetet böngészve szembejött velem az ideai hivatalos állami megemlékezés beharangozó szövege, miszerint ma ugyanúgy egy maroknyi lázadó harcol egy birodalom ellen, mint 177 évvel ezelőtt. Csak halkán üzenném a hatalom mai birtokosainak, hogy '48 ifjai nem a mentelmi jogukat, hanem saját fiatal életüket áldozták fel a magyar szabadságért. Nem az összeharácsolt és gázszerelőknak kiszervezett vagyon jelentette egzisztenciális biztonság tudatában, hanem a meghurcoltak és megalázottak sorsát ismerve emelték fel a hangjukat – hiszen maguk is azok voltak. És ami a legfontosabb: nem egy olyan politikai-gazdasági és katonai szövetséges ellenében vonultak az utcára, akiktől aztán magántárgyalásokon pénzt kuncsorogtak, hanem a magyar szabadságtörekvéseket elnyomó osztrák és orosz birodalom ellen. Nagy különbség...

Persze mondhatjuk azt, hogy '48 március 15-e mára már csupán történelem. Én azonban nem így gondolom. Ma Európában szintén egy nép vívja szabadságharcát az elnyomói ellen. És amikor ezt látjuk, nem lehet elfordítani a fejünket, és nem elég semlegesnek maradnunk. Cselekedni kell, mert a semlegesség a gyávák fegyvere, és '48 szellemisége arra tanít minket, hogy egy nép szabadsága nem lehet alku tárgya. Vannak persze a közéletben olyanok, akik előszeretettel látják és láttatják magukat szabadságharcosnak. Holott az egyikük a megtámadott nép helyett folyamatosan az agresszor oldalára áll saját természetes szövetségeseivel szemben, míg másuk legutóbb azt kérte ki magának nyilvánosan, hogy aláírt volna egy közös nyilatkozatot, ami a szabadságáért küzdő népet segíti egy közös európai összefogással az agresszorral szemben. Mit ne mondjak, különös elképzeléseik vannak a szabadságról és a nemzeti önrendelkezésről...

Velük szemben minket 1848 arra tanít, hogy az igazságot nem lehet sem eladni, sem elhallgattatni. Arra tanít, hogy a szabadság mindig a zsarnokság ellenében létezhet csak, és akik ezt felismerik, azoknak a harca a mi harcunk is. És hogy akik erről elfordítják a tekintetüket, akik elárulják a szabadság ügyét, azok nem méltóak 1848 örökségéhez. Mi pedig itt Rákospalotán, Pestújhelyen és Újpalotán azok fogunk maradni!